



MONȚIA EMIL

n. 6 ianuarie 1882, Șicula, jud. Arad

d. 1965, Șiria, jud. Arad

S-a născut în familia preotului Florian Monția din Șicula. Școala primară o urmează în localitatea natală, după care este trimis la liceu; primii doi ani îi urmează la Gimnaziul regesc din Arad, după care trece la Gimnaziul superior de stat din Timișoara, unde obține bacalaureatul (1899). În perioada petrecută la Timișoara se apropie foarte mult de muzică, urmând în particular lecții de pian și vioară. Tatăl său îl determină să urmeze studiile juridice. S-a înscris la Academia Regală de Drept din Oradea, unde face trei ani (1899-1902), după care se mută la Universitatea „Ferencz József” din Cluj (1902/1903). În orașul de pe Someș își obține și doctoratul (11 noiembrie 1905). În anii studenției înființează o orchestră de cameră (1903). A beneficiat de stipendiu din partea Fundației „Emanoil Gojdu”.

În anii 1903-1904 își face stagiul militar la Viena, profitând, în același timp, pentru a-și diversifica și aprofunda pregătirea muzicală.

Practica de avocat o face la Arad în intervalul 26 octombrie 1904 - 15 februarie 1907. După obținerea dreptului de liberă practică, își deschide propriul birou de avocat în Șiria la 31 mai 1907.

Odată cu izbucnirea războiului, Emil Monția este înrolat și trimis pe frontul de est, în prima linie; în 1915 a căzut prizonier la ruși. În această situație se implică în a doua parte a anului 1916 în eforturile de organizare a soldaților români prizonieri la ruși în corpuri de voluntari care să lupte pe front de partea Antantei.

Revine acasă în preajma evenimentelor din noiembrie-decembrie 1918. Pentru meritele deosebite avute până la război, efortul depus pentru constituirea Corpurilor de voluntari români din Rusia, este ales în Marele Sfat Național.

După organizarea Consiliului Dirigent, Emil Monția este numit șef de secție în cadrul Resortului de organizare, condus de dr. Ioan Suciu.

După anul 1920 a activat, până în 1926, în calitate de consilier special pentru Transilvania și Banat în cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

După Unire a practicat avocatura în Șiria cu mici întreruperi (ianuarie 1921-septembrie 1926; aprilie 1932 - aprilie 1933), până în anul 1948. În anul 1948 i se respinge cererea de înscriere pe tabelul avocaților, devenind pensionar începând cu anul 1949.

Fiul său, Emil Monția jr., a călcat pe urmele tatălui său și a îmbrățișat meseria de avocat. Din nefericire, a murit pe frontul de răsărit în 1943.

A fost unul dintre membrii fondatori ai Uniunii Compozitorilor din România, alături de George Enescu - președinte și Constantin Brăiloiu (1920).